

Mojmír Staško

NEBOLI SME STÁLE ANJELI

Najslávnejšia trnavská éra v spomienkach Stanislava Jarábka

Pamätníkom krásnych čias veľkej Trnavy
prajem pri čítaní Šablovej knihy
„neboli sme stále anjeli“

milé spomienky a spoznanie odpovedí na otázky,
ktoré možno neboli celkom zodpovedané.
Mladšej generácii inšpiráciu a nadšenie,
aké sme mali my. A všetkým, ktorí chytia
túto knihu do rúk, takú radosť zo života,
akú sme mali my z futbalu.

Karol „Patino“ Dobias

Pamätníkom krásnych čias veľkej Trnavy prajem pri čítaní Šablovej knihy

„NEBOLI SME STÁLE ANJELI“

milé spomienky a spoznanie odpovedí na otázky, ktoré možno neboli celkom zodpovedané.
Mladšej generácii inšpiráciu a nadšenie, aké sme mali my.
A všetkým, ktorí chytia túto knihu do rúk, takú radosť zo života, akú sme mali my z futbalu.

Karol „Patino“ Dobias

NEBOLI SME STÁLE ANJELI

Najslávnejšia trnavská éra v spomienkach Stanislava Jarábka

Autor a zostavovateľ:	© Mgr. Mojmír Staško
Vydal:	SPORT legal, s.r.o.
Prvé vydanie:	232 strán
Grafická úprava:	Martin Stanecký
Autori fotografií:	© Slovenské olympijské a športové múzeum, archív Stanislava Jarábka, archív vydavateľa, Eleonóra Szombatová, Lukáš Grinaj, TASR.
Jazykový redaktor:	Mgr. Miriam Stašková
Tlač:	Róbert Jurových - NIKARA

ISBN 978 – 80 – 972052 – 2 – 5

Projekt podporili:

DLHO SOM HOVORIL – KNIHY NECH PÍŠU INÍ...

O futbalovom mužstve Spartaku Trnava už bolo popísané takmer všetko. Ale samozrejme – nebolo popísané to, čo zostávalo zahalené rúškom tajomstva.

Tém, ktorých sa to týka, je mnoho. Ako sa veľké trnavské mužstvo tvorilo? Čo všetko tomu predchádzalo? Aké sme mali zážitky? Ako sme podrážali trénerov? Pretože áno, aj také sa stávalo ...

S odstupom rokov sme sa stretávali pri zápasoch starých pánov a opakovali sme si – možno aj potužení nejakým vínom alebo pivkom – naše zážitky. Vtedy som často od bývalých spoluhráčov počul, či by som nemohol niečo dať na papier? Niečo napísať. Niektorí mi hovorili, že ja si toto a ani nepamätám, že vtedy a vtedy sa stalo to a to... Napíš to! Daj to dokopy!

Ja som na to dlho mal jednu odpoveď – nech píšú knihy iní. Nech ich píšú tí, ktorí dosiahli viac. Adamec, Dobiaš, Kuna. Jeden dal tri góly Brazílii, bol najlepším strelcom Trnavy. Dobiaš bol majster Európy, Kuna bol vynikajúci hráč, dlhoročný reprezentant, takisto ako Dobiaš futbalista roka.

Až nakoniec, skutočne po mnohých odmietnutiach a mojich mnohých zamysleniach, prišlo k tomu, že som súhlasil. Povedal som dobre, ja to skúsím s niekým dať na papier.

Ale pozor! – upozorňoval som tých z našej starej gardy, ktorí ma na to vyzývali. Bude to aj o vás! A možno aj tak, že to bude troška nepríjemné. Ale malo by to byť veselé a stráviteľné. A také, aby si to ľudia pamätali. A aby vedeli, že sme skutočne neboli len „andeli“.

V každom prípade, k tejto knihe pristupujem s veľkou dávkou pokory, s akou som pristupoval k všetkému aj počas mojej futbalovej kariéry.

Chcem povedať, že futbal je a bola moja životná láska, ktorá mi pohlcovala srdce, dušu i myseľ. Prinášal mi seberealizáciu, radosť, ale i bolesť, riziko, častokrát neistotu. Podstupoval som riziko zranenia, chorôb. Hral som pod tlakom, zranený, chorý.

Zažil som radosti i sklamania. Aj pri odchode zo Spartaka. Ale tak to býva vo futbalovom živote – keď príde určitý vek, staneš sa bezcenným, klub ťa predá ako tovar a zo sľubov, ktoré sa dávali, nezostalo nič.

Ale som hrdý na to, že som futbal nehral len pre seba, ale pre všetkých, hlavne pre Trnavčanov.

A pri tejto knihe ma zas hreje pocit, že súčasnej generácii aj ňou pripomíname šťastné chvíle, ktoré sme pripravili pre jej otcov, matky, dedov...

Stanislav Jarábek

OBSAH

POSADNUTÝ FUTBALOM	7
UŽ POD MALATINSKÝM	21
CHCEM LEN DO TRNAVY!	53
DVE TROFEJE V JEDNOM ROKU	69
ANI SPADNUTÁ TRIBÚNA NÁS NEZASTAVÍ	75
MOJE MEXICKÉ SKLAMANIE	89
Z AMERIKY NA AJAX	95
KEĎ SOM „VISEL“ NA HÁKU	107
Z TRNAVY DO VÍTKOVÍC	111
UŽ AKO TRÉNER	119
ZAS V NAJVYŠŠEJ SÚŤAŽI	125
BALZAM NA DUŠU	143
TÍ, KTORÍ MA OBKLOPOVALI	155
JOŽO ADAMEC A JA	197
ŠTATISTICKÁ ČASŤ	203
NAMIESTO ZÁVERU	227

POSADNUTÝ FUTBALOM

Moja mama môj vzťah k futbalu komentovala slovami – ty si futbalom posadnutý! Veru áno... Na celý život... Pritom, moja cesta k futbalu nebola ľahká.

Predstavte si život na dedine, v ktorej bolo jedno futbalové ihrisko. Na to som v detstve ani nechodil, ale s chlapcami sme hrávali, tak ako sa to bežne hráva, futbal na chodníkoch. Využili sme každé, skutočne každé miesto na to, aby sme mohli futbal hrať. A mňa to tak posadlo, že z futbalu sa stala moja každodenná činnosť. Dosť som si za ňu potom aj v neskoršom veku vytrpel, hlavne od otca, ktorý bol na mňa veľmi prísny, pretože som musel najprv porobiť okolo domu, naplniť svoje školské povinnosti a až potom mohlo nasledovať hranie futbalu.

Veľký zlom nastal po 2. svetovej vojne, v roku 1946, keď sme sa presťahovali zo Suchej nad Parnou – mojej rodnej dediny, v ktorej som sa narodil 9. decembra 1938 – do Trnavy.

Keď sa uvoľnilo miesto školníka na meštianskej škole na Hollého ulici, ponúkli ho otcovi. Nebola to náhoda, pretože vedľa na gymnáziu bol školníkom jeho brat, môj krstný otec. Keď sa to miesto uvoľnilo, vybavil ho pre otca. A tak boli dvaja bratia školníkmi v školách vedľa seba.

Viete, ako to býva – to čo som miloval ako chlapec, futbal a šport vôbec, to sa potom prenieslo na školský dvor. Na volejbalové ihrisko, na hádzanárske, v zime sa zas korčuľovalo. Ale oveľa dôležitejším pre môj futbalový vývin bol terajší areál Slávie v Trnave. Vtedy tam, pravda, neboli žiadne ihriská. Len prírodné kúpalisko a obrovská veľká plocha s trávou a stromami. Tam sa hrávalo! Vyrastal tam dokonca aj slávny Capan, teda Imrich Stacho, a mnoho mladých chlapcov, ktorí chodili hrať futbal. Vyrastali sme bez trénerov, ale s obrovským počtom natrénovaných hodín.

Potom prišiel ďalší zlom v mojom živote. To sme sa zas presťahovali naspäť do Suchej nad Parnou, späť do nášho domu, pretože otec – ani neviem z akých dôvodov – už školníka nechcel robiť. Bolo to niekedy v roku 1953, a ja, už podkutý a vyzretý trnavskými skúsenosťami, som začal hrať v Suchej organizovaný futbal. Hral som už ako mladučký, mal som pätnásť rokov. Začal som hrať za dorast, ktorý sme mali veľmi dobrý. Bavilo nás to. Trénovali sme často. Od marca až do začiatku decembra, keď sa dalo ešte trénovať, sme boli skoro denne – denne na ihrisku. Naše tréningy boli samozrejme bez trénera, to vtedy jednoducho neexistovalo, aby bol na nejakej dedine tréner. My sme mali iba vedúceho mužstva pána Justína Uhlára, ktorý celú našu činnosť organizoval. Sem – tam sa pri nás pristavil starší hráč, väčšinou to bol kapitán

Zľava: moja mama, sesternica a teta pri tvrdej práci vo vinici vo Vlčej doline. Ten dole som ja.

Julo Doka. Poradil, pokarhal, urobil zostavu. Takto sa vtedy fungovalo... Naše tréningy spočívali v tom, že sme sa všetci zišli – bolo nás možno aj šesťnásť až dvadsať – najprv si dlho precvičovali strelbu a potom hrali. Vyžívali sme sa v tom. Naša snaha však nebola neopätovaná. Odrážalo sa to na výsledkoch i záujme ľudí z dediny.

Nedostaneš rozhrešenie!

Hrali sme dokonca o majstra kraja. Štruktúra súťaže bola taká, že nám pri šťastí pri žrebe umožňovala hrať zápasy doma. V prvom kole sme hrali na domácom trávniku s Trenčianskymi Teplicami. Postúpili sme a vyžrebovali nám Piešťany. A opäť sme hrali doma a zas víťazne. V ďalšom kole sme mali dokonca Trnavu, samozrejme, opäť doma. Všetko sme povyhrávali. Na futbal vtedy chodila celá dedina. Dokonca pán farár Martin Ondruš – keďže sa hrávalo aj o druhej ako predzápas zápasu dospelých – kvôli nám prekladal litánie v kostole, aby ľudia z dediny mohli navštíviť aj jedno aj druhé.

Inak, humno jeho fary bolo za jednou z brán. Samozrejme, keď sme trénovali, tak mu lopty lietali do kukurice či medzi zemiaky. Za bránou žiadne siete či iné lapače neboli, lopty lietali voľne a keďže sme strelbu pilovali poctivo a dlho, bolo ich dost. Aj sa na nás zo svojej fary nakričal! Raz som k nemu prišiel na spoveď a samozrejme, vedel aj cez to zamrežované okienko, s kým má dočinenia. Na záver mi povedal: „Stano,

počúvaj, neopovážte sa mi tam ničť tú kukuricu s tým vaším hlúpym futbalom! Lebo ti nedám rozhrešenie! Ale tentoraz ti ho ešte dám.“

Spomínam si s úsmevom na tvári na to, ako tetky, ktoré ešte vtedy väčšinou chodili v sukniach, stáli pri ihrisku a povzbudzovali nás. Potom prišiel zápas o majstra kraja. Hrali sme v Starej Turej. Keď sa na tým človek zamyslí, tak si povie, že predsa Stará Turá je nefutbalové mesto, ale vtedy tam bolo nejaké odborné učilište a vďaka tomu tam vtedy mali dobrý manšaft.

Odohrali sme tam zápas, na ktorý som potom dlho nerád spomínal. Celý čas strašne pršalo a prehrali sme 0:1. Nespravodlivo. Pískal rozhodca Palček z Trnavy. To bol taký chudý pán, ktorému som potom aj po rokoch, keď už som bol ligový futbalista, vždy pripomínal, ako nás vtedy v tej Starej Turej dokefoval. Pýtal som sa ho, pamätáte sa na to? A on vždy s úsmevom vravel, tak po trnavsky: „**Pamatám, chlapče, ale nedalo sa nič robiť, nó asi mi to nevyšlo.**“ To, že mu to vtedy nevyšlo, nám nebolo nič platné, pretože sme neboli majstri kraja. Do bojov o titul majstra Československa pokračovala Stará Turá.

A pokiaľ si dobre pamätám, majstrom celej republiky sa nakoniec stal dorast Baničky Ratíškovice.

Keď prišli zimné mesiace, futbal sa nehrával, a tak sme sa zaoberali inými druhmi športu. Oblúbený bol najmä stolný tenis. Jeden čas nás chodil trénovať majster Slovenska Paľo Remo z Trnavy. V Suchoj nad Parnou sa organizovali aj majstrovstvá, chodili sme hrať aj okresnú súťaž.

Hrávali sme šach, takisto okresnú súťaž. Ale čo nám pripomínalo futbal najviac, to bol hokej pri dedinskom moste. Bola to skôr na takej širokej mláke, na ktorej sme hokej mastili ešte na kvintových korčuliach, nie na kanadách, tie u nás nemal vtedy nikto. Všetky tieto pohybové činnosti mi osobne veľmi pomohli aj vo futbalovom raste tým, že som bol kondične dobre pripravený.

Postupne som sa prepracoval do áčka. Hral som vlastne načierno, pretože funkcionári zo mňa spravili staršieho. Dokázali s pomocou zmizlíka prerobiť rok môjho narodenia z 1938 na 1937, takže som už mohol hrať za mužov...

Ako som sa nestal slovanistom

Moje výkony v doraste zaujali aj jedného pána, ktorý býval v Bratislave, ale mal manželku zo Suchoj nad Parnou. Bol to slovanista, chodil na futbalové zápasy Slovana a asi tam aj niekoho poznal. Stalo sa to, že z ničoho nič, bez nejakých predchádzajúcich avíz, som dostal telegram, aby som sa dostavil do Bratislavy na tréning Slovana, že ma naň pozýva doktor Chodák. Možno sa niekto bude čudovať, že prečo telegram, ale telefón vtedy v dedine mali dvaja – traja ľudia, a tak sa dávali veci do pozornosti aj takto. Bol to pre mňa šok. Nevedel som, čo sa deje. Radil som sa s ľuďmi, či mám

íšť, čo to má znamenať. Húťali sme spoločne, ako sa na tom Slovane o mne dozvedeli. Nikto nič nevedel, až sa našiel jeden pán, ktorý povedal – to bol určite tento od tých Hlavatých, čo si zobral z ich rodiny nejakú a občas sa v Suchej objavuje...

Nakoniec som sa rozhodol, že pôjdem a skúsím.

V Bratislave som predtým bol len párkrát, aj to v sprievode niekoho skúsenejšieho, či už rodičov alebo niekoho iného. Svojím spôsobom to teda bolo dobrodružstvo. Pozisťoval som si cestu, ako sa dostanem z Hlavnej stanice na Tehelné pole na štadión Slovana. Išiel som s obavami a veľkou dávkou trémy. Keď som prišiel na štadión, išiel som do hľadiska. Videl som, že na ihrisku už sú nejakí hráči. Boli tam aj hráči áčka. Vtedy, v tých časoch, hovoríme o roku 1954 alebo 1955, bolo zvykom, že na ihrisku trénovali dve, aj tri mužstvá. Áčko, béčko, dorast. Bolo tomu tak aj v Trnave, bolo tomu tak aj vtedy na Tehelnom poli. Videl som teda, že na ploche sú aj dorastenci, ale...

Ja som sa neprihlásil. Popozeral som sa a odišiel som späť z Bratislavy do Suchej bez toho, aby som sa zapojil do tréningového procesu. Doktor Chodák teda na mňa čakal márne. Bol to asi dosť zásadný krok v mojom živote a asi to tak malo byť. Veď keby som vtedy ostal v košari Slovana, asi by som nemohol zažiť to, čo som zažil so svojím Spartakom Trnava. Mimochodom, ak sa doktor Chodák nedočkal mňa, tak svojím spôsobom bolo symbolické, že o šesťdesiat rokov neskôr som získal Cenu doktora Chodáka, teda cenu fair play.

Druhá láska – hádzaná

Musím sa ale zmieniť aj o mojej druhej športovej láske. O hádzanej. Ako som už spomínal, bývali sme na meštianskej škole, kde bol môj otec školník. Na dvore sa hrávala hádzaná, do ktorej som sa pustil aj ja. Nehrali sme žiadne súťažné zápasy, len sem – tam sme si zahrali. Moji rodičia chceli, aby som po skončení meštianky prešiel na gymnázium. Malo to aj praktické pozadie, keďže tam bol školníkom môj strýko, a tak naši hovorili, že uňho budem môcť niekedy aj prespať alebo mi možno aj vybaví nejakú protekciu, keď budem sprostý. Nakoniec ma na túto školu prijali, čo znamenalo, že som sa začal zdokonaľovať v mojej druhej športovej láske.

Profesorom telesnej výchovy a zároveň aj hádzanársym trénerom bol profesor Gažo,

Keď sa darilo, gratulácie padli dobre.

1955 – majster ČSR v doraste. Hádzaná mi išla.

Tím dorasteneckých majstrov ČSR. Som v dolnom rade tretí zľava.

Zo zápasu JSS (Jedenáctročná stredná škola) Trnava – Sokol Štáhlavy, ktorý sme vyhrali 7:6.

Na ihrisku – tu ma nájdete úplne vpravo.

Za masovosť, za rekordy... Nájdete ma vpredu, som piaty zľava.

ktorý sa hádzanej venoval dlhé roky a dosiahol v nej veľké úspechy. Dokonca vtedy, keď sa ešte hrala hádzaná s jedenástimi hráčmi na normálnom futbalovom ihrisku, bol reprezentantom a na svetovom šampionáte vo Švédsku sa stal majstrom sveta. Na trnavskom gymnáziu sme mali výborné družstvo, ktoré sa najprv stalo majstrom Slovenska a v roku 1955 aj dorasteneckým majstrom Československa. Finálové zápasy sa odohrávali v Plzni a mám na ne krásne spomienky. Hádzaná mi aj vďaka pomoci profesora Gaža išla. „**Stano, ste výborný hádzanár a ste aj výborný futbalista,**“ hovorieval mi, aj s tým vykaním, keďže jeho zvykom bolo, že študentom vykal.

Raz, keď sme išli vlakom do Prahy hrať hádzanársky zápas proti vybranému družstvu Prahy – bol to predzápas medzištátneho zápasu medzi ČSR a Švédskom – sme spolu mali priateľskú debatu. „**Stano, ale uveďte si, že pri tom futbale si zarobíte viac peňazí a lepšie sa teda užívať. Hádzaná nie je až taká populárna ako futbal.**“ Na jeho slová došlo, aj keď som na ne najprv zabudol. K futbalu som však naozaj pociťoval väčšiu lásku a oddanosť. Inak, ten zápas sa hral na starom zimnom štadióne na Štvanici, na ktorom bola prerobená palubovka a bol to veľký zážitok. Vyhrali sme 16:7 a ja som ako vychýrený strelec dal šesť gólov.

Inak, okrem futbalu a hádzanej som sa venoval aj atletike. Behával som stredné trate, 500 – 800 metrov, hádzal som guľou a mal som veľmi dobré výsledky. Dokonca, písali o tom aj v Športe, som bol medzi mladšími dorastencami v hode guľou štvrtý na Slovensku. Sám som bol veľmi prekvapený, že som dosiahol takýto výkon!

Kľúčový moment

Vráťme sa však k futbalu. Hrával som ho ďalej, stále som bol doňho zamilovaný. Aj vďaka tomu som sa zdokonaľoval. Keď som mal raz v zime prvýkrát zranené kolená a natiahnuté bočné väzy, mohol som behať, ale nemohol kopáť pravačkou. Tak som možno štvrt' roka používal len ľavačku. Pomohlo mi to, ešte aj na staré kolená som loptu ovládal s oboma nohami.

Už ako hráč Sušej nad Parnou som začal hrať za krajský výber Bratislava. Kraje z celého Československa hrali medzi sebou súťaž a na zápasy za bratislavský kraj som bol nominovaný aj ja. Niekedy to bolo poriadne hektické, pretože som nevynechával ani zápasy za Suchú. Pamätám si, ako sme hrali proti výberu Brnenského kraja v Galante. Hralo sa v nedeľu dopoludnia, odohral som zápas, sadol v Galante na vlak do Trnavy, v tej som presadol na autobus a bez obeda, bez nejakého občerstvenia alebo celkovo oddychu, som odohral zápas za Suchú nad Parnou. To som jednoducho nemohol odmietnuť, nedalo sa! Musel som sa tam dostať za každú cenu. Pamätám si aj presný výsledok. Proti Modranke sme vyhrali 4:2, dal som dva góly hlavou.

Práve v tom období prišiel jeden z kľúčových zápasov môjho života. Bolo to v roku 1956, keď som maturoval a mal niečo nad sedemnáť rokov. Hral som za

Hoci čas kvalite ubral, pre mňa je to jedna z najkrajších fotografií. Je zo sezóny 1954/1955 a zo zápasu, v ktorom Suchá porazila Modranku 2:0. Ja som úplne vľavo.

jeden výber okresu pod hlavičkou Sokola proti druhému, ktorý nastúpil ako Slavoj. Išlo o predzápas pred ligovým zápasom, Trnava hrala s Hradcom Králové. Trochu sa to však skomplikovalo... Mali sme pomaturitný večierok a sedeli sme v budove dnešného arcibiskupského úradu v Trnave. Tak, ako sa na mladých patrí, popíjali sme nejaké víno a užívali si družnú zábavu. A bolo to až do rána. Ráno o pol ôsmej som išiel na autobus z trnavskej stanice do Sušej, doma som si rýchlo ľahol, aby som som si aspoň na chvíľku zdriemol a o pol jednej som ďalším autobusom išiel späť do Trnavy na zápas. Zhodou okolností aj tento zápas skončil výsledkom 4:2, našim víťazstvom a takisto som v ňom dal dva góly. Tento moment bol rozhodujúci v mojom dovtedajšom futbalovom živote, lebo, hoci ja som to ešte nevedel, sa práve po tomto zápase o mňa začali intenzívne zaujímať Trnavčania...

Šepkalo sa po škole...

Už aj na škole sa začalo pošepekávať: „**Stano hral dobre.**“ Trnava žila futbalom, tak vtedy, ako aj teraz, a samozrejme, že sa to rozkríкло. Aj to, že Trnava bude mať o toho mladého chalana zo Sušej záujem. Sám som si to nevedel predstaviť – veď si len zoberte, ja a ligový hráč zo Sušej nad Parnou, to bolo niečo nemysliteľné. Jednoducho, na mojej strane bola strašná úcta a treba povedať, že aj strašná tréma. Skutočne som si vôbec nevedel predstaviť, že by som ja mohol účinkovať v trnavskom futbalovom mužstve. Ešte aj môj triedny Ferko Neitz, zhodou okolností budúci svokor Dušana Radolského, sa ma opýtal: „**Stano po Trnave sa rozpráva, že asi pôjdeš hrať za Spartak?**“ Ale ja som ešte nevedel odpovedať, či áno lebo či nie. Bolo to v čase maturít, každý deň sa maturovalo z jedného predmetu. Zo slovenčiny, z ruštiny, matematiky a z jedného výberového predmetu, v mojom prípade zemepis. Hlavne matika nebola moja obľúbená disciplína, vlastne, dalo by sa povedať, že neobľúbená. Počas prestávky sme sa na chodbe zrazili s profesorom a on sa ma opýtal: „**Počúvaj ma, Stano, si pripravený?**“ Odpovedal som: „**Pán profesor, však viete, ja som pripravený, ale uvidíme, čo si vytiahnem.**“ On sa na mňa pozrel: „**A akú otázku by si si chcel vytiahnuť?**“ Trochu som pohútal: „**No, keby som si vytiahol číslo 21, to by som bol strašne spokojný.**“ Potom sme išli na skúšku, spolužiaci,

Spoznávate ma?

potom ja, otázky boli v modrých obálkach v krabici od topánok. Triedny mi dal pred komisiou vybrať si nejakú obálku a zbadal som, že jedna je akoby viac vystrčená. On krabicu pokojne držal, asi počítal s tým, že si to všimnem. Nie že by mi ju podával, ale bolo to viditeľné. Tak som to riskol a siahol po tej obálke. A predstavte si, bola to dvadsaťjednotka. A v nej rovnice, ktoré som ovládal. Z matematiky som teda prešiel vďaka výbornému profesorovi a budúcemu svokrovi Dušana Radolského. Svojho profesora som potom dlhé roky stretával a vždy sme si na niečo zaspomínali. A často aj na tento moment. Nikdy sa mi nepriznal, hoci som sa ho na to rovno pýtal: **„Pán profesor, to ste mi vtedy nastrčili?“** Tváril sa, že nevie, o čom je reč: **„Čo si? Ja si na to nepamätám, čo mi tu také veci rozprávaš?“**

Omlúvam sa je nespisovné!

Mal som aj druhého profesora, volal sa František Dérer a učil nás slovenčinu. Bol malý, chudý, prísny a veľký futbalový fanúšik. Býval blízko futbalového štadióna na Halenárskej ulici a bol tiež jeden z tých, ktorý vedel, že chodím hrať futbal za výber okresu i kraja a že už paktujem s Trnavou. Raz mi dal zabráť. V jedno pondelkové ráno bola slovenčina hneď prvým predmetom. Profesor Dérer vedel, že v nedeľu som hral za výber kraja a bol asi zvedavý, či sa vôbec aj pripravujem na vyučovanie. Prišiel, vstali sme, otvorili si knihy a už to išlo: **„Jarábek“**. Gustáv Kazimír Zechenter – Laskomerský... Nevedel som ani ceknúť, pretože som nemal čas vôbec sa pozrieť do kníh. Päťka len tak zasvišťala... S odstupom času mi povedal: **„Ja som bol zvedavý, keď už začínaš veľmi chodiť za tým futbalom, či sa aj učíš a zistil som, že sa neučíš. Tak kamarát drahý, dávaj si pozor.“** Snažil som sa, ale viete, futbal bol aj tak prednostnejší... S profesorom Dérerom sa mi spája ešte jedna príhoda. Ja som sa na na svoje prvé pomaturitné stretnutie dostal až po pätnástich rokoch. Predtým som sa vždy nemohol zúčastniť kvôli futbalovým povinnostiam, pretože som bol stále preč. Až po pätnástich rokoch od skončenia gymnázia som sa mohol dostaviť. Naše stretnutie sa uskutočnilo na zámku v Smoleniciach. Tak ako každý, aj ja som mal povedať niečo o sebe, ako žijem, koľko detí mám, čo robím. Postavil som sa a aby som najprv vysvetlil, prečo som sa v tých predchádzajúcich rokoch stretnutí nemohol zúčastniť, tak som začal: **„Omlúvam sa vám...“** A z kúta len tak šľahlo: **„Ospravedlňujem sa!“** Samozrejme, „omlúvam sa“ je český výraz a ja som teda sa prejavil ako zlý slovenčinár. A on, keďže bol prísny pedagóg, ma musel hneď poopraviť...

Ako vravím, po Trnave sa šepkalo, že Spartak toho mladého Jarábka zo Suchej chce, ľudia sa ma na to pýtali a ja som krčil plecami. Ale stalo sa to, čo sa stalo. V jedno júnové popoludnie a zase bez toho, že by nám alebo mne niekto niečo oznámil, k nám prišla vzácna návšteva z Trnavy. Naraz sa u nás objavil tréner Malatinský, ktorý vtedy vlastne ešte oficiálne trénerom nebol, ale len takou šedou eminenciou,

pretože trénerom bol Šani – báči Fekete. Ale Malatinský mal rozhodujúce slovo. Futbal už v tom čase nehrával, bol po zranení. Neprišiel sám, objavil sa so šóferom, ktorý sa volal Jožko Obeda a nebol to obyčajný šófer. Predtým bol brankárom Rapidu Trnava a treba povedať, že veľmi dobrým. K tejto dvojici sa pridala ešte ďalší funkcionár, ktorým nebol nik iný ako najväčší fanúšik trnavského futbalu, pán Štefan Ábel. Legendárna postava. Inak obchodník s potravinami, takže keď k nám s Malatinským prišiel na pytačky, vyložil u nás na stôl bryndzu. Známi a spoluhráči si potom robili zo mňa srandu, či z nej ešte mám... V úvode ich návštevy som ešte nebol doma, bol som s kamarátmi v Hoštákoch. To je časť Suchej, tá bližšie k Trnave. Sedeli sme v šenku, popíjali takú žltú malinovku a debatovali sme o rôznych veciach. Naraz prišiel na bicykli celý udychčaný môj mladší brat Kamil a hovorí: **„Stano, ponáhľaj sa friško domov, lebo došol Malatinský aj s nejakými funkcionármi a máš teda rýchlo prísť domov.“** Tak som sadol na bicykel a celý červený, pretože som bol strémovaný, som fujazdil domov. Môj otec vytiahol nejaké fľašky vína, nepil Malatinský, ktorý bol abstinent a samozrejme ja. Hovorilo sa, že by som mohol ísť do Trnavy hrať futbal, že majú o mňa záujem. Malatinský hovoril, že sa mu páčim, ale že ma čaká tvrdá robota a vypytoval sa na všetko možné. Dohodli sme sa, moji rodičia súhlasili, čo bolo v tých časoch dôležité. Uzavreli sme to tak, že prídem na tréning a odohrám nejaké zápasy, aby ma Toni – báči aj videl, ako naozaj hrám.

Prečo som bol Šabla

Vtedy sa liga hrala systémom jar – jeseň, akurát bola letná prestávka a teda prípravné obdobie. Po niekoľkých tréningoch v Spartaku som išiel s mužstvom odohrať priateľský zápas do Topolčian. V nich sa hralo na škvare, pretože trávnaté ihrisko vtedy Topolčany nemali. Treba povedať, že to nebolo len o nich, vtedy boli jednoducho škarové ihriská v kurze. Zápas som odohral tak, že som predviedol pár svojich vkĺzačiek. Počujete dobre – na škvare, do toho by asi každý nešiel. Musím povedať, že mne vkĺzačky išli neskutočne, bol som na ne patrične hrdý. Nebola to pritom vec, ktorú by hráči ovládali. V Československu ich vynikajúco robil Svato Pluskal, dlhoročná opora Dukly Praha a československý reprezentant, okrem neho už skutočne len pár hráčov – spočítali by ste ich na prstoch jednej ruky. Ale či by niekto z nich išiel do vkĺzačky na škvare, to veru neviem, neviem... Aj som sa pri nich odral, ale stálo to za to. Keď sme dohrali, osprchovali sme sa a Janko Šturdík, jeden zo starších hráčov, zahlásil pred celou kabínou: **„No, zdá sa, že ste nám dobrú šablu dovlékli.“** A tak mi prischla prezývka Šabla, ktorá sa so mnou viedla celý život. Dnes hráči na prezývky nie sú alebo sú menej ako my. V našich časoch bola pre všetkých vzorom Brazília a v jej mužstve mal prezývku každý. A tak tomu bolo aj u nás. Veď keď mohli mať prezývky Brazílčania, prečo by sme ich nemohli mať my, však? Trochu, ale len trochu

Loptu som mal rád.

predbieham – keď sme však už pri téme prezývok, tak spomeniem tie, ktoré zdobili hráčov vo vtedajšej kabíne Spartaka. Brankár Stacho bol Capan, Pšenko bol Štífo, Slanina bol Cimi, Kadlec bol Muro, Janko Horváth bol Koza, Štibrányi Vasil, veď tomu dodnes nik nepovie inak ako Vasil, hoci je Jozef. Valér Švec bol Mišo, Jakubčík zas Caletka, Lajo Koiš bol Šmatloš, Janko Šturdík Smejo. Tradícia prezývok neobišla ani Spartak, ktorý sa stal neskôr majstrom. To už budem predbiehať trochu viac: Dobiaš bol Patino, Pepovi Gerykovi sme hovorili Bufka, podľa jeho posledného trénera v Ostrave. Majerník bol Bubukin, Hagara Cicero, Varadin bol Belino, Fandel Luigi, Lacko Kuna bol Nosavan, Hrušecký Tajtrlík, Martinkovič Dubák, Farkaša sme volali Bicykel, Kabát bol Boby a Zlocha Prokeš. Tieto prezývky boli tak populárne, že si ich ľudia pamätali aj po päťdesiatich rokoch. A to už je čo povedať!

Proti slávnemu Honvédu

Ďalším významným krokom mojej futbalovej kariéry bol moment, ktorý sa stal za zvláštnych okolností. Ako som spomínal, hrával som za výber bratislavského kraja. Na zápasy medzi kraji chodili rôzni pozorovatelia aj z vtedajšieho Štátného výboru pre telesnú výchovu a šport. A tak mi odrazu na základe výkonov za bratislavský kraj prišla nominácia na trojstretnutie Čechy – Morava – Slovensko, na taký futbalový trojboj. Hralo sa vo vtedajšom Gottwaldove, terajšom Zlíne. Vyhrali sme obidva zápasy, aj proti Čechom, aj proti Moravanom a práve na základe výkonov v týchto zápasoch som v lete 1956 dostal pozvánku na sústredenie československej dorasteneckej reprezentácie. Miestom sústredenia bola Lomnica nad Popelkou, v ktorej sa nás zišlo asi štyridsať hráčov. Tréneri začali pripravovať mužstvo na aprílové majstrovstvá Európy dorastencov, ktoré sa mali uskutočniť v Španielsku. Bolo to moje prvé veľké sústredenie. Keď skončilo, vracal som sa vlakom. Stáli sme s niekoľkými slovenskými spoluhráčmi na vlakovej stanici v Pardubiciach, keď naraz vidím vlak, z ktorého mi kývajú trnavskí futbalisti! „Pod’

Šabľa pri Šablovi nemohla v neskorších rokoch chýbať ani na karikatúrach.

s nami! Pod' s nami! My sa vraciame predčasne zo zájazdu, odvolali nás, lebo v Trnave budeme hrať v nedeľu s Honvédom Budapešť!" Spartak bol vtedy na zájazde niekde v severných Čechách, vracali sa teda predčasne domov. Bol som paf, to, čo kričali, bola bomba! Honvéd Budapešť bolo vtedy jedno slávne mužstvo s Puskásom, Kocsisom, Bozsikom, Grosicsom, čo meno, to pojem, samý reprezentant! Ani neviem, ako sa ho funkcionárom Spartaka podarilo do Trnavy prilákať, ale ako vravím, bola to bomba. Žiaľ, vtedy v Pardubiciach som sa k cestujúcim spartakovcom nemohol pripojiť, boli s tým nejaké problémy a musel som cestovať iným vlakom. Hneď po príchode do Trnavy som sa hlásil na štadióne. Odtiahol som jeden či dva tréningy so Spartakom a na moje veľké prekvapenie ma tréner postavil proti Honvédu. Na pozícii stredného útočníka... Bolo horúce leto. Teploty sa blížili k štyridsiatke. Keď som nastupoval na zápas, mal som zimnicu. Takú som mal trému! Odvtedy som už potom nikdy takú nemal, všetko som odskákal v tom zápase. Pre nás dopadol katastrofálne, prehrali sme 1:11. Samozrejme, malo to svoje dôvody. Brankár Imrich Stacho bol vtedy vypožičaný Slovanu na zájazd do Švajčiarska a západného Nemecka. Vilo Jakubčík, vtedajší reprezentant, bol zas na zájazde s československým reprezentačným mužstvom v Brazílii. Aj Spartak mal vypožičaných nejakých hráčov na zápas proti Honvédu, hlavne z Dukly Trenčín a Odevy Trenčín, spolu mohlo ísť o päť – šesť hráčov. Samozrejme, že sa to podpísalo pod zohratosť mužstva a pod výsledok. O tri dni hral Spartak proti ďalšiemu poprednému maďarskému mužstvu. Volalo sa Kiniszi Budapešť, čo bol vlastne premenovaný Ferencvároš. V roku 1956 v Maďarsku bojovalo o majstra, hoci titul tam nakoniec nezískal nik, keďže liga sa kvôli revolúcii a vojenskému zásahu proti nej nakoniec nedohrala. Bolo to však veľmi kvalitné mužstvo a Spartak ho zdolal 2:1. Všetci krútili hlavami, bolo z toho veľké haló, pretože to nebolo normálne – jeden deň prehrať 1:11 a o tri dni nad ďalším popredným maďarským mužstvom zvíťaziť 2:1, ale stalo sa. Ja som v druhom zápase nehral a hútal som nad tým, či to bolo na základe môjho výkonu v prvom stretnutí...

UŽ POD MALATINSKÝM

Potom sa Anton Malatinský chopil trénerského žezla už aj oficiálne a všetko sa začalo konsolidovať. Pripravovali sme sa na ligu a pre mňa to všetko bolo niečo úplne nové. Aj pokiaľ ide o tréningy, aj pokiaľ ide o celkové dianie okolo futbalu. Malatinský vtedy obdivoval maďarský futbal, ktorý patril k najlepším na svete, veď Maďari boli finalistami MS 1954. Čerpal od svojho bývalého trénera Gyulu Strausza, ktorý ho viedol ešte v Rapide Trnava. Nebol som sám v novom prostredí, v júni 1956 do mužstva prišiel aj Valér Švec. Spolu sme to ťahali, s prestávkami, počas ktorých sme obaja absolvovali základnú vojenskú službu, takmer pätnásť rokov. Presnejšie, Valér ako hráč do roku 1970, keď sa stal trénerom, ja do roku

Moje rané obdobie v Trnave. Ja som na snímke úplne vpravo. Všimnite si rozhodcu, také postavy sa vtedy „nosili“.

1971. Myslím si, že sme boli dvomi základnými kameňmi, na ktorých sa postavil neskorší majstrovský Spartak.

Absolvovali sme letnú prípravu, po nej sa začala hrať liga. Osobne som nemal nejaké problémy s adaptovaním sa na kondičnú časť prípravy, pretože ako ukázalo aj ďalšie obdobie, bol som veľmi dobre pripravený z mojich predchádzajúcich športových účinkovaní. Potom už prišiel môj prvý zápas za Spartak. Hrali sme v Prahe a na Sparte sme prehrali 1:4. Následne sme sa predstavili v Prešove, prehrali sme 0:1. Na ten zápas nikdy nezabudnem, lebo stretnúť sa s takými menami, ako v tom čase boli Laco Pavlovič, Rudo Pavlovič a ďalší, bola dobrá škola. Aj v tom smere, že táto dvojica bola nielen futbalovo, ale aj divadelne dobrá a rozhodcovia jej to hltali. Ako však vravím, bola to pre mňa výborná škola... Potom sme hrali doma s Kladnom. Hoci išlo o môj ostrý debut za áčko Spartaka v domácom prostredí, nepociťoval som takú trému ako v zápase s Honvédom. Hral som v stredovej formácii s Karolom Tibenským, hrali sme WM – systém, teda na troch obrancov, dvoch záložníkov a piatich útočníkov. Tak mi napadá, že by bolo veľmi zaujímavé, keby sa dnes odohral zápas v takomto rozostavení. Ako by to vyzeralo? Možno by to bolo veľmi zaujímavé pre diváka, pretože by asi padalo viac gólov ako padá teraz. Ale to len tak fantazírujem... Na zápas s Kladnom takisto nezabudnem. Aj preto, že bolo považované za jedno z najtvrdších mužstiev v lige, v podstate až za zákerné. Vyhrali sme 1:0, keď sme kopali dve penalty. Prvú Vilo Jakubčík, ktorý kvôli zájazdu s reprezentáciou do Brazílie ešte v Prešove nehral, zahodil, keď prekopol bránu. Potom prišla druhá penalta, Jakubčík sa necítil a nik ďalší nechcel ísť. Vtedy sa rozhodol Capan, teda Imro Stacho. „Ja to idem kopnúť,“ kričal z brány. On rád hrával futbal, vedel hrať dobre aj v poli, nielen chytať, mal veľmi dobrú kopaciu techniku. Prišiel k bielemu bodu a napálil to do pravej šibenice. Vidím to, akoby sa to stalo včera. Zvítazili sme 1:0 a ja som aj s Capanovou penaltou mal v pamäti ďalší nezabudnuteľný zážitok!

Prvá veľká odmena

Prvý domáci zápas s Kladnom dopadol uspokojivo aj pre mňa, proti ťažkému a nebezpečnému súperovi som sa ukázal v dobrom svetle. A hádam aj v ďalších stretnutiach. Pre mňa najпамätnejší zápas z jesene 1956 sa odohral na Tehelnom poli a bolo to moje prvé derby so Slovanom. Bolo to tesne po návrate našich reprezentantov z Brazílie, kde dosiahli slávne víťazstvo 1:0. Jediný gól Československa dal Tóno Moravčík, hovorili sme mu Peppek. Bol to vynikajúci futbalista, pravá spojka. Tréner Malatinský ma – keďže som hral na ľavej strane zálohy – poveril jeho strážením. Celkom sa mi to podarilo, aj v tlači sa uvádzalo, že na veľké prekvapenie mladý Jarábek v tomto zápase Moravčíka ustrážil. Najpodstatnejšie bolo, že sme vyhrali 2:1. Cestou domov nám funkcionári oznámili, že po takomto slávnom ví-

ťazstve sa patrí ísť na slávnostnú večeru. Tak sme nabrali smer Pezinok a sadli si do tamojšej zámockej vinárne, kde bola spoločná večera. Práve tam som prvýkrát v živote dostal odmenu za futbalový zápas. Keďže víťazstvo na Slovane sa veľmi cenilo, bola to mimoriadna prémia v hodnote 500 korún. Keď sme pricestovali do Trnavy, stihol som akurát posledný autobus. Celý rozrušený som zobudil mamu, aby som sa jej s 500 korunami pochválil. Také to boli pre nás veľké peniaze! Ešte v tú noc rozhodla: „**Kúpiš si poriadny montgomerák!**“ Tak som si za tieto peniaze kúpil kabát, ktorý stál asi 200 alebo 250 korún.

Baloňák na škvare

Celé jesenné obdobie v Trnave bolo zamerané na záchranu, pretože po jarnej časti mužstvo v tabuľke nestálo dobre. V lete pritom prišlo k obrovskej prestavbe. Okrem mňa a Valéra Šveca prišli do mužstva noví hráči ako Vlado Kopanický, Palo Fako či Štefan Deglovič. Mužstvo sa teda menilo, chcel to Malatinský. Ak meníte mužstvo radikálne, je v tom stále isté riziko a Malatinský doňho prakticky v polovici sezóny išiel. Jesenná časť našťastie prebehla tak, že sme sa zachránili, hoci sme si ju zdramatizovali. Prešustrovali sme domáci zápas proti Žiline, v ktorom sme len remizovali 0:0, takže rozhodujúci zápas sme hrali v Ostrave. Tamojší Baník mal vtedy špičkové mužstvo, v prípade víťazstva nad nami by bol skončil druhý. Hrával na škvare, trávnaté ihrisko ešte nemal. Volalo sa Trója a už len pohľad naň bol zaujímavý. Nad ihriskom bola ochranná sieť, a to kvôli tomu, že sa ponad neho z niektorej bane na lanovke prevážalo uhlie z jedného konca na druhý. Len si skúste predstaviť celý ten absurdný pohľad. Škvara, nad ihriskom asi päť metrov široká sieť, dlhá ako celé ihrisko. A k tomu ešte aj pršalo! Zápas skončil 1:1, ukopali sme to. V závere inak veľmi nervózneho zápasu sa stala zaujímavá príhoda. Baník chcel silou – mocou vyhrať, my sme samozrejme nechceli prehrať a chceli sme bodovať. Na konci nám zranili Vlada Kopanického, zostal ležať na tej čiernej škvare. Pribehol doktor, snažil sa ho ošetrovať. Naraz, kde sa vzal, tu sa vzal, tam bol aj Toni – báči Malatinský. Vtedy sa nosili biele baloňáky, on mal taký tiež na sebe. A keď videl, že Vlado tam leží na tej čiernej mokrej škvare – vtedy nosítka ešte neboli – tak si vyzliekol svoj biely kabát a podložil ho pod neho. „**Vladko, musíš to dohrať! Prosím ťa pekne bojuj, lebo ťa potrebujeme, aby sme boli kompletní,**“ apeloval naňho. Aj toto bol dôkaz toho, ako strašne Malatinskému ako začínajúcemu trénerovi záležalo na tom, aby zápas dopadol dobre.

Pred zápasom v Ostrave sme boli na krátkom sústreďení v Piešťanoch, počas ktorého sme navštevovali tamojšie kúpele. Malatinskému sa to tak zapáčilo, že sme sa potom do nich chodievali zregenerovať po každom ligovom zápase. Boli na to vyhradené pondelky, Toni – báči to dokonca zariadil tak, že sme tam skočili aj dvakrát

do týždňa. Vtedy to ešte nebolo v móde, takže to bola svojím spôsobom unikátna novinka. A Tonko Brezovan, známy masér z piešťanských kúpeľov a neskôr dokonca reprezentačný masér s účasťou na majstrovstvách sveta v roku 1958, chodil po práci vlakom do Trnavy, aby nás masíroval. Celkovo sme však mali v domácom prostredí skôr skromné podmienky na regeneráciu. Vedľa kabíny bola sprcháreň a dve cínové vane, ktoré boli napustené vodou. V ďalšej miestnosti nejaký bazénik, čo však bola záležitosť až ďalších rokov. To bola celá naša regenerácia, ale brali sme to tak, že je aspoň taká. Pokiaľ ide o môj futbalový rast, v roku 1956 som sa stal členom reprezentačného dorasteneckého výberu Československa. Mojm prvým zápasom bolo stretnutie na Tehelnom poli v Bratislave proti Rakúsku. Pred ním aj po ňom som absolvoval pár sústreďení, na ktorých sa pripravoval tím pre majstrovstvá Európy v roku 1957 v Španielsku. Uskutočňovali sa v strediskách ako Dobřichovice pri Prahe či Klanovice. Na nich sa výber postupne zužoval, až sa nakoniec vytvorilo veľmi solídne dorastenecké mužstvo. O jeho kvalite svedčí aj to, že v ňom nebol hráč, ktorý by sa potom neuchytil v lige alebo v reprezentácii. Spomínané sústreďenia samozrejme znamenali moju neúčasť v Spartaku, čo sa kompetentným nepáčilo. Mal som pár pohovorov, v ktorých zaznievalo – nechod' reprezentovať, nechod' hrať za juniorov. Nevie, ako si to predstavovali, ale žiadali to odo mňa, s čím som ja samozrejme, nesúhlasil. Chcel som tam ísť, chcel som reprezentovať. Aj preto, že dovtedy som nikdy nebol v zahraničí a tieto zážitky ma lákali.

Nový model, nové prvky

V ročníku 1957/ 1958 sa hralo trojkolovo, pretože od roku 1958 sa pokračovalo systémom jeseň – jar, teda takým, aký sa používa doteraz. Musím povedať, že rok 1957 bol z hľadiska môjho objavovania sveta fantastický! A predovšetkým, futbal objavil mňa. Počas tohto roka som hral za reprezentačný dorast, za juniorov, za béčko, niekoľkokrát som nakukol, i na rôznych sústreďeniach, do áčka československej reprezentácie. A to všetko bolo za necelý rok po mojom vstupe do veľkého futbalu! Bolo to aj vďaka tomu, že Anton Malatinský v Trnave nekompromisne dával šancu mladým, starších postupne likvidoval. Vedel o nich totiž z predchádzajúcich skúseností veľa. Postupne odchádzali Deglovič, Klein, Ištvanovič, Jakubčík – hoci toho do Žiliny nechceli funkcionári najprv pustiť – potom Lančarič, Fako, Zatlko. A prichádzali noví hráči. Jožko Heimberger z Bratislavy, Rudo Bartek z Podbrezovej, Lajo Koiš, ktorý pochádzal z Hrnčiaroviec. Aby to mužstvo nebolo len mladé a nezrelé, potrebovali sme aj skúsenosti. Malatinský si do omladeného mužstva priviedol i Juraja Kadleca, známeho neskôr z aféry, keď zostal v zahraničí a bol vysvätený za kňaza. Doviedol si aj svojho spoluhráča a rovesníka Miška Benedikoviča, ktorý potom v Trnave odohral jeden rok. Už to

Tiesnili sme sa v takejto kabínke – ale v rodinnej pohode. Rok 1958.

nebol len boj o záchranu, ale o lepšie umiestnenie. A to aj preto, že Malatinský sa stával moderným, skúsenosti naberajúcim trénerom. Vtedy ešte veľmi uznával maďarský futbal, ale už viem, že zháňal aj materiály z nemeckej a anglickej tréningovej školy. Prejavovalo sa to. Už to neboli tréningy ako v predchádzajúcom období. Dominovala lopta, v kondičnej oblasti sa objavovali medicinbaly. Boli to hotové muky behať s nimi 400 metrov. Len si to predstavte, s dvomi medicinbalmi pod pazuchami a s 15 – kilogramovými vestami! Pri rozvoji rýchlosti zaviedol Malatinský ľahkoatletické tretry, známe klincovky, ale častokrát sme z toho mali krvavé nohy, tak potom z toho po nejakom čase a našich početných sťažnostiach upustil. Úplne novým prvkom bolo cvičenie obratnosti, v dvojiciach, v trojiciach i individuálne. Na to sa chodili pozerať ešte aj tréneri z trénerskej školy, čo sme to vlastne vystrájali, aké „havadinky“. Naučili sme sa rôzne saltá, premety, zmeny smeru behu a dotiahli sme to takmer k dokonalosti. Najprv sme si pritom mysleli, že nám to bude k ničomu. Reptali sme, nadávali sme, ale nakoniec sme pochopili, že aj takéto cvičenia bez lopty sú pre futbalistu osožné. Dokonca tie krkolomné premety a saltá vo vzduchu sme predvádzali pri každoročnom športovom plese, ktorý sa vtedy uskutočňoval v kultúrnom dome Kovosmaltu. Nadránom, keď už hostia vyprázdňovali sálu, sme skákali dolu z pódia. Nikomu sa nič nestalo, ale muselo sa to diať v neprítomnosti Malatinského. Ten síce na takéto podujatia nechodil, určite sa však všetko dozvedel – nikdy nám ale nič nepovedal.